

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Asan/2/2020
Identifikačné číslo spisu: 8018200377
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8018200377.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci žalobcu : TIMAB, s.r.o., so sídlom v Bzenove 105, IČO : 50 163 663, právne zastúpený : JUDr. Ladislav Mikloš, advokát, so sídlom v Košiciach, Vodná 6, proti žalovanému : Národný inšpektorát práce, so sídlom v Košiciach, Masarykova 10, o správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného z 02. mája 2018 č. PO/BEZ/2018/4078 O-241/2018, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 17. októbra 2019 č. k. 2 S 53/2018-45, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 17. októbra 2019 č. k. 2 S 53/2018-45 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Prešov (ďalej aj ako „správny súd“) rozsudkom zo 17. októbra 2019 č. k. 2 S 53/2018-45 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie správneho súdu“) zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 02. mája 2018 č. PO/BEZ/2018/4078 O-241/2018 (ďalej aj ako „rozhodnutie žalovaného“), ktorým Národný inšpektorát práce zamietol odvolanie účastníka správneho konania (žalobcu v konaní pred správnym súdom) a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu práce Prešov zo 16. marca 2018 č. k. P:269/2017-R S/2018/628/4043/18 (ďalej aj ako „rozhodnutie správneho orgánu prvej inštancie“), ktorým Inšpektorát práce Prešov uznal žalobcu vinným za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania podľa ustanovenia § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. a) zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „zákon č. 82/2005 Z. z.“). Správny súd účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal.
2. Správny súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu, po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná a poukázal na vyššie uvedený skutkový stav zistený v administratívnom konaní, o ktorého úplnosti a spoľahlivosti nemal pochybnosti a na ktorý v podrobnostiach odkázal.
3. Správny súd ďalej k žalobnej námietke žalobcu týkajúcej sa nezákonnosti jednotlivých správnych

aktov žalovaného, ako aj správneho orgánu 1. stupňa spočívajúce v tom, že nie je zrejmé, presne kto jednotlivé predvolania, resp. upovedomenia a rozhodnutia podpísal, pretože je na týchto listinách podpísaný v zastúpení pracovník správneho orgánu uviedol, že v zmysle § 47 ods. 5 Správneho poriadku v písomnom vyhotovení rozhodnutia sa uvedie aj orgán, ktorý rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia, meno a priezvisko fyzickej osoby a názov právnickej osoby. Rozhodnutie musí mať úradnú pečiatku a podpis s uvedením mena, priezviska a funkcie oprávnenej osoby. Táto skutočnosť vyplýva z obsahu administratívneho spisu, a to predloženej internej normy č. z 011/2017V zmysle odbornej literatúry (zákon o správnom konaní, komentár v systéme ASPI) „Popri obsahových náležitostiach písomné vyhotovenie rozhodnutia musí obsahovať aj predpísané formálne náležitosti. Tieto náležitosti slúžia najmä na identifikáciu správneho orgánu, ktorý rozhodnutie vydal a účastníkov konania. Označenie správneho orgánu tvorí jeho oficiálny názov. Ďalším náležitostiam vo vzťahu k správne mu orgánu je odtlačok úradnej pečiatky, vlastnoručný podpis oprávnenej osoby s uvedením mena, priezviska a funkcie. Kto sa považuje za oprávnenú osobu na podpisovanie rozhodnutí, ustanovujú vnútorné organizačné predpisy. Prípadné prekročenie právomoci zamestnancov správneho orgánu samo osebe nespôsobuje neplatnosť správneho rozhodnutia. Táto skutočnosť vo vzťahu účastníkov je právne irelevantná, pretože vo vzťahu k adresátovi ide o správny akt vydaný správnym orgánom príslušným na vydanie rozhodnutia.“

4. S uvedeným výkladom zákona sa stotožnil aj správny súd. Žalovaný preukázal vnútroorganizačným aktom oprávnenie príslušného pracovníka na podpisovanie jednotlivých správnych aktov. Avšak táto skutočnosť je z pohľadu žalobnej námietky irelevantná, platí prezumpcia zákonnosti správneho aktu a aj prípadné prekročenie právomoci zamestnanca správneho orgánu by nespôsobovalo procesnú vadu takej intenzity, ktorá by mala podstatný vplyv na zákonnosť žalobu napádaného rozhodnutia. Preto túto žalobnú námietku správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

5. Pokiaľ žalobca namieta procesný postup žalovaného v súvislosti s jeho právom ako účastníka konania vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, k tomuto správny súd uvádza: Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku správny orgán je povinný dať účastníkovi konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Ako vyplýva z obsahu administratívneho spisu v predmetnej veci, listom zo dňa 15. 01.2018, ktorý bol doručený žalobcovi dňa 17.01.2018 mu správny orgán 1. stupňa oznámil začatie správneho konania vo veci uloženia pokuty a súčasne mu umožnil v lehote 7 pracovných dní ako účastníkovi konania vyjadriť sa k podkladom pre vydanie rozhodnutia, spôsobu zisťovania, ako aj podať návrh na ich doplnenie vrátane predložených ďalších listinných dôkazov. K oznámeniu pripojil klauzulu, že pokiaľ sa účastník konania nevyjadrí, bude sa vychádzať z materiálov, ktoré má správny orgán 1. stupňa k dispozícii. Na uvedené oznámenie žalobca nijakým spôsobom nereagoval. K tomuto správny súd uvádza, že správny poriadok neustanovuje bližšie, v ktorom procesnom štádiu má správny orgán vyzvať účastníka konania na vyjadrenie sa, limituje to len predtým, aby to bolo pred vydaním rozhodnutia. Účastník sa má však právo vyjadrovať k podkladom v ktoromkoľvek štádiu konania. Môže sa vyjadrovať k jednotlivým dôkazom i k celkovému spôsobu prípravy podkladov, môže sa vyjadrovať k otázkam skutkovým i právnym. Účastníka konania však nemožno nijako nútiť, aby sa vyjadril k podkladom rozhodnutia, pretože je to jeho právo. V súlade so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania však správny orgán v zmysle § 27 Správneho poriadku môže na vyjadrenie určiť primeranú lehotu, čo nastalo aj v tomto konkrétnom prípade. Účastník konania môže svoje návrhy a vyjadrenia predkladať buď v písomnej forme (§ 19 ods. 1 Správneho poriadku) alebo ústne do zápisnice (§ 22 ods. 1 Správneho poriadku). Zo žiadneho procesného predpisu nevyplýva, že by bol správny orgán účastníkovi konania predkladať fotokópie administratívnych spisov alebo akýchkoľvek podkladov, ktoré sú obsahom administratívneho spisu tak, ako to uvádza v žalobnej námietke žalobca. Účastník konania má kedykoľvek v priebehu správneho konania právo nazerať do administratívneho spisu v zmysle § 23 Správneho poriadku. Vo vzťahu k účastníkovi konania sa jedná o jeho procesné práva, nie jeho procesné povinnosti a správny orgán je povinný v správnom trestaní postupovať v súlade so zásadou oficiality aj v prípade procesnej pasivity účastníkov konania, a to s poukazom na beh lehôt pre vyvodenie právnej zodpovednosti, ako aj všeobecne vyžadovanú aktivitu správneho orgánu a konanie bez prieťahov. V tomto smere správny súd poukazuje na právny záver vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 1Sžp/1/2010 zo dňa 14.05.201, kde Najvyšší súd judikoval právny názor k otázke oboznámenia sa s podkladmi rozhodnutia z pohľadu úplnosti administratívneho spisu pri

každom nahliadnutí do spisu, t. j. aj v prípade oboznamovania sa s podkladmi rozhodnutia tak, že: „Spravodlivosť konania pred správnym orgánom si vyžaduje zabezpečiť účastníkom, aby v plnom rozsahu bolo uplatnené zo strany konajúceho správneho orgánu ich právo byť pasívne informovaný o priebehu konania. S týmto základným procesným právom je tesne spojené, resp. ho vykonáva právo účastníka nahliadnúť do administratívneho spisu. V súvislosti s uvedeným je nutné zdôrazniť najmä to, že nakoľko prevažujúca časť v konaní pred správnym orgánom neumožňuje argumentačnú konfrontáciu formou ústneho pojednávania s tvrdeniami, ktoré sa stávajú základom odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu, potom nahliadnutie do spisu sa stáva pre účastníka základným spôsobom pre nadobudnutie informácií o priebehu a možnom výsledku konania, to je základným spôsobom pre možnú obranu svojich práv.“ Vzhľadom na uvedené považoval správny súd aj túto žalobnú námietku žalobcu za nedôvodnú.

6. Pokiaľ žalobca namietal nezákonnosť samotného protokolu a s tým súvisiacu aj nezákonnosť rozhodnutia, pokiaľ ide o vymedzenie skutku, kedy bola doba trvania nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania a poukazuje pritom na ustanovenie § 14 ods. 1 zákona č. 125/2006 Z. z. poslednú vetu, k tomuto správny súd uvádza, že v zmysle citovaného zákonného ustanovenia protokol obsahuje čas, keď bolo porušenie zákazu nelegálnej práce alebo nelegálneho zamestnania zistené, čo v tomto prípade protokol obsahuje, a to dátum 18.11.2017 od 16:50 hod. a v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, ak po dobu trvania nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania, ak boli preukázané. Z uvedeného citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že uvedenie doby nelegálneho zamestnávania má správny orgán uviesť len vtedy, pokiaľ boli preukázané, nejedná sa o obligatórnu náležitosť protokolu, a takisto ani o obligatórnu náležitosť skutkového vymedzenia v samotnom rozhodnutí o delikte, ktorého absencia by spôsobovala nezákonnosť vymedzenia skutku. Tu treba poukázať aj na analógiu s trestným procesom, kde rovnako v prípade trestných činov orgány činné v trestnom konaní, pokiaľ vedia preukázať určitú rozhodnú dobu pre účely formulácie trestného skutku, uvedú rozhodnú dobu. Pokiaľ nevedia preukázať rozhodnú dobu, uvádzajú štandardne v skutkovej vete, napríklad časovú formuláciu najneskôr od... Túto prax nepochybne rešpektoval aj zákonodarca pri formulácii časového vymedzenia v ustanovení § 14 ods. 1 zákona o inšpekcii práce. Vzhľadom na uvedené nepovažoval správny súd uvedenú námietku za dôvodnú.

7. Pokiaľ žalobca namietal v žalobe výpoveď svedka Y. U. a nezákonnosť tohto dôkazu, ktorý nebol vykonaný štandardným spôsobom ako výpoveď svedka v rámci správneho konania, k tomuto správny súd uvádza, že správny orgán 1. stupňa postupoval v zmysle v zmysle § 16 ods. 5 zákona o inšpekcii práce, podľa ktorých je fyzická osoba na požiadanie inšpektora práce povinná poskytnúť informácie potrebné na výkon inšpekcie práce, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Takto to bolo aj v predmetnom posudzovanom prípade, kedy bol Y. U. požiadaný o podanie informácie, o čom bola spísaná zápisnica. V tomto smere správny súd poukazuje na skutočnosť, že výkon inšpekcie práce si vyžaduje pre reálnu možnosť vyvodenia zodpovednosti aj v určitý moment prekvapenia na to, aby bolo možné preukázať rozhodné skutočnosti porušovania zákona a nelegálneho zamestnávania, jedná sa o štandardný postup správneho orgánu, resp. inšpekcie, ktorý je odlišný od samotného správneho konania. V správnom konaní, pokiaľ by sa realizoval výsluch uvedenej osoby až v správnom konaní, mohlo by dôjsť k jej neobjektívnej výpovedi, resp. koordinácii výpovedí so zodpovednými osobami žalobcu, čo by zmarilo, resp. znemožnilo aj plnenie úloh žalovaného na úseku nelegálneho zamestnávania. Následný výsluchoch Y. U. ako svedka v následnom správnom konaní nebol potrebný vzhľadom na to, že nedošlo k žiadnym rozporom pri podávaní informácie tak z jeho strany, ani ako zo strany v zodpovednej osoby žalobcu, tak ako aj konateľa žalobcu a podanie týchto informácií v následnom konaní žalobca nijakým spôsobom nespochybňoval v rámci prebiehajúceho správneho konania pred správnym orgánom 1. stupňa.

8. Základné princípy vzťahujúce sa na správne trestanie možno vyvodiť zo všeobecných ústavných požiadaviek na uplatňovanie verejnej moci, zo všeobecných princípov demokratického a právneho štátu, ako aj ustanovení Trestného poriadku č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov.

9. Správny súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie a postup orgánov verejnej správy nielen v rozsahu žalobných námietok, ale aj mimo žalobných bodov posudzujúc, či v konaní nie sú vady uvedené v § 195 písm. a) až e) Správneho súdneho poriadku. Súd žiadne z tam vymenovaných dôvodov, kedy súd nie je viazaný rozsahom žaloby, nezistil. Naopak, má jednoznačne za to, že zistenie skutkového stavu bolo dostačujúce na riadne posúdenie veci, že skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za

základ napadnutého rozhodnutia je v súlade s administratívnym spisom. Nedošlo ani k uplynutiu prekluzívnej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodit' zodpovednosť za správny delikt, lehota bola dodržaná. Súd nezistil porušenie žiadnych zásad trestného konania podľa Trestného poriadku. Taktiež boli dodržané zásady ukladania trestov. Na základe uvedeného mal správny súd za to, že rozhodnutie, ako aj postup žalovaného a prvostupňového správneho orgánu boli vydané v súlade so zákonom a žalobcom podaná žaloba nie je dôvodná. Na základe uvedených skutočností správny súd žalobu zamietol.

10. Rozhodnutie správneho súdu napadol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas podanou kasačnou sťažnosťou (ďalej aj ako „podaná kasačná sťažnosť“ alebo „kasačná sťažnosť žalobcu“), v ktorej sa domáhal aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd“) zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie, prípadne aby zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie správneho orgánu prvej inštancie a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca si uplatnil náhradu trov kasačného konania.

11. Žalobca napadol rozhodnutie správneho súdu podanou kasačnou sťažnosťou v celom rozsahu z dôvodov podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku - správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku - správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (riadne nevyriadanie sa so všetkými žalobnými bodmi) a podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. h) Správneho súdneho poriadku - správny súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

12. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril listom zo 7. januára 2020 a žiadal kasačnú sťažnosť žalobcu zamietnuť podľa ustanovenia § 461 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozhodnutím a s jeho odôvodnením a považuje ho za vecne správne a zákonné.

13. Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 a ods. 2 Správneho súdneho poriadku v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

14. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 Správneho súdneho poriadku správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánu verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

15. Podľa ustanovenia § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa ustanovenia § 21 písm. a) Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (ustanovenie § 443 Správneho súdneho poriadku a ustanovenie § 444 Správneho súdneho poriadku), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (ustanovenie § 442 ods. 1 Správneho súdneho poriadku), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (ustanovenie § 439 ods. 1 Správneho súdneho poriadku), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (ustanovenie § 445 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a ustanovenie § 57 Správneho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie správneho súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa ustanovenia § 440 Správneho súdneho poriadku, ustanovenia § 441 Správneho súdneho poriadku a ustanovenia § 453 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa ustanovenia § 455 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na webovom sídle kasačného súdu (www.nsud.sk) podľa ustanovenia § 137 ods. 4 Správneho súdneho

poriadku v spojení s ustanovením § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, po neverejnej porade senátu (ustanovenie § 137 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

17. Predmetom konania pred kasačným súdom je rozhodnutie o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozhodnutiu správneho súdu, ktorým správny súd zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 02. mája 2018 č. PO/BEZ/2018/4078 O-241/2018, ktorým Národný inšpektorát práce zamietol odvolanie účastníka správneho konania (žalobcu v konaní pred správnym súdom) a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu práce Prešov zo 16. marca 2018 č. k. P:269/2017-R S/2018/628/4043/18, ktorým Inšpektorát práce Prešov uznal žalobcu vinným za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania podľa ustanovenia § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. a) zákona č. 82/2005 Z. z.

18. Kasačný súd sa v prvom rade musí vysporiadať s kasačnými námietkami žalobcu, ktoré spočívajú v nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho súdu pre nedostatok dôvodov a pre jeho nezrozumiteľnosť v zmysle ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku, ktoré vzniesol žalobca v podanej kasačnej sťažnosti. V prípade, že je niektorá z kasačných námietok o nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho súdu dôvodná, už táto okolnosť musí viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho súdu vidí žalobca vo viacerých pochybeniach správneho súdu vo vzťahu k riadnemu vysporiadaniu sa so žalobnými bodmi uvedenými v správnej žalobe, predovšetkým so žalobným bodom II. a žalobným bodom III.

Na základe uvedených dôvodov má žalobca za to, že rozhodnutie správneho súdu nespĺňa náležitosti podľa ustanovenia § 139 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a je nepreskúmateľné.

19. Podľa ustanovenia § 139 ods. 2 Správneho súdneho poriadku v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

20. Na úvod kasačný súd konštatuje, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky je jedným z princípov, ktoré predstavujú súčasť práva na riadny a spravodlivý proces, ako aj pojmu právneho štátu, povinnosť súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť, v správnom súdnictve s odkazom na ustanovenie § 139 ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Odôvodnenie rozhodnutia musí sledovať účel vyložiť dôvodnosť, zákonnosť a spravodlivosť tohto záverečného úsudku správneho súdu. Odôvodnenie rozhodnutia je tiež prostriedkom kontroly správnosti postupu správneho súdu pri vydávaní rozhodnutia z hľadiska možnosti preskúmania tohto rozhodnutia na základe podaného opravného prostriedku ako aj prostriedkom kontroly súdnej moci verejnosťou. Rozhodnutie správneho súdu, ktoré je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov alebo pre nezrozumiteľnosť nedáva dostatočné záruky pre to, že nebolo vydané v dôsledku ľubovôle a spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces.

21. Odôvodnenie rozhodnutia správneho súdu, z ktorého nemožno zistiť, akým spôsobom správny súd postupoval pri posudzovaní rozhodných skutočností v prejednávanej veci, nevyhovuje zákonným požiadavkám, ktoré Správny súdny poriadok kladie na obsah odôvodnenia rozhodnutia a v konečnom dôsledku takéto rozhodnutie zasahuje do základných práv účastníka správneho súdneho konania, ktorý má nárok na to, aby bola jeho vec spravodlivo posúdená. Správny súd je preto povinný svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Ak tak správny súd nepostupuje, porušuje právo účastníka správneho súdneho konania na spravodlivý proces garantovaný článkom 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

22. Podľa názoru kasačného súdu je správny súd povinný sa vo svojom rozhodnutí vždy riadne vysporiadať so všetkými podstatnými žalobnými námietkami. Ak správny súd správnu žalobu zamietne, pričom sa zabudne zaoberať niektorou z podstatných námietok žalobcu v podanej správnej žalobe, neostáva kasačnému súdu nič iné, ako jeho rozhodnutie zrušiť a vec mu vrátiť v zmysle § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku na ďalšie konanie a to i vtedy, ak by žalobné námietky žalobcu kasačný súd mohol sám

spoľahlivo posúdiť z obsahu predloženého súdneho spisu a pripojeného administratívneho spisu.

23. V prejednávanej veci kasačný súd z obsahu súdneho spisu zistil, že správny súd sa nevysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcu, keď správny súd zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nevysvetlil ako sa vysporiadal s viacerými žalobnými bodmi, predovšetkým však, žalobným bodom II. (výrok rozhodnutia žalovaného) a žalobným bodom III. (odôvodnenie rozhodnutia žalovaného). Uvedeným konaním správny súd porušil jednak ustanovenie § 134 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, podľa ktorého správny súd preskúmava rozhodnutie žalovaného v medziach žalobných bodov, ako aj právo žalobcu na spravodlivý proces. Kasačný súd musí preto námietke žalobcu o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia správneho súdu, ktorá spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho súdu, čo má za následok vadu konania v zmysle ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku, priznať relevanciu.

24. S ohľadom na vyššie uvedené závery kasačný súd nie je nateraz oprávnený posudzovať spornú otázku z vecného hľadiska. Vecné posúdenie by bolo predčasné, kasačný súd by vec posudzoval namiesto správneho súdu a tým by účastníkov správneho súdneho konania pripravil o posúdenie veci správnym súdom.

25. Kasačný súd konštatuje, že ak žalobca v konaní pred správnym súdom uplatnil účinne námietky, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia správneho súdu správny súd náležite nevysporiadal, je nutné rozhodnutie správneho súdu považovať za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo má za následok, že nesprávnym procesným postupom správneho súdu bolo znemožnené žalobcovi, aby uskutočnili jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ak teda kasačný súd po preštudovaní veci dospeje k záveru, že rozhodnutie správneho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov alebo pre nezrozumiteľnosť, neostáva mu nič iné, ako rozhodnutie správneho zrušiť a vec mu vrátiť v zmysle ustanovenia § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku na ďalšie konanie.

26. Kasačný súd preto dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu je dôvodná v zmysle ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku a preto rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 17. októbra 2019 č. k. 2 S 53/2018-45 zrušil a vec mu vrátil podľa ustanovenia § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že rozhodnutie správneho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. V novom rozhodnutí vo veci samej rozhodne správny súd aj o náhrade trov konania v konaní o kasačnej sťažnosti (ustanovenie § 467 ods. 3 Správneho súdneho poriadku).

27. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.